

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 04/08**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са објављивања пресуде од 18.јуна 2009. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дobar дан, хвала вам, седите док констатујемо ко је присутан.

Објављивању пресуде присуствоваће данас:

- Заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,
- Пуномоћник оштећених Наташа Кандић.

Да ли су ту и оштећени? Јесу.

- Присутни су и оштећени.
- Затим оптужени Ђукић, оптужени Медић, оптужени Боројевић, оптужени Шолаја,
- Браниоци Радовановић, Перковић, Петровић и Драгић.

Молим вас да пресуду саслушате стојећи, дакле устаните, прочитаћу вам пресуду.

Суд је након већања и гласања донео следећу:

У ИМЕ НАРОДА

П Р Е С У Д У

**Опт. Жељко Ђукић,
Опт. Драган Медић,
Опт. Драган Боројевић,
Опт. Миодраг Шолаја, сви са подацима као у спису**

К Р И В И С У

Што су:

За време рата-оружаног напада бомбардовањем тадашње Савезне Републике Југославије, од стране коалиционих снага НАТО пакта и истовремено оружаног сукоба између војних снага СРЈ и полицијских

снага Републике Србије са једне стране, те са друге стране тзв.»Ослободилачке војске Косова», оружаних формација припадника албанске националности који живе у Аутономној покрајини Косово и Метохија, (која Покрајина је у саставу Републике Србије), као припадници јединице «Шкорпиони» која је била у саставу МУП-а Републике Србије, кршили правила међународног права из члана 2 став 1, и члана 3 став 1 тачка 1-А, Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата, од 12.08.1949.године, IV Женевска конвенција, «Службени лист ФНРЈ» број 24/50, те правила члана 51 став 1, 2 и 3 Допунског протокола I уз Женевску конвенцију од 12.08.1949.године, о заштити жртава међународних оружаних сукоба «Службени лист СФРЈ» Међународни уговори број 16/78 и правила из члана 1 став 1, те члана 4 став 1 и 2 тачка А Допунског протокола II уз Женевску конвенцију од 12.08.1949.године, о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, «Службени лист СФРЈ» Међународни уговори број 16/78.

Тако што су по доласку јединице «Шкорпиони» у Подујево дана 28.03.1999.године, и размештаја припадника ове јединице по кућама у дворишту куће породице Гаши која се налази у улици Рахмана Морине број 7, заједно са правноснажно осуђеним Цвјетан Сашом, (пресуда Окружног суда у Београду К.бр.1823/04 од 17.06.2005.године) и неколико НН припадника јединице у саставу МУП-а Републике Србије из аутоматских пушака калибра 7,62 испалили више пројектила у групу цивилних лица, жена и деце, житеља Подујева, албанске националности са намером да их лише живота, која лица нису учествовала у непријатељствима а враћени су сви са улице у двориште Гашија, услед чега је смртно страдало 14 цивила од којих су 7 били малолетни и то: Нора Богујевци рођена 1984.године, Шпенд Богујевци рођен 1986.године, Шпетим Богујевци рођен 1989.године, Дафине Дурићи рођена 1990.године, Арбр Дурићи рођен 1992.године, Мимозе Дурићи рођена 1995.године, и Аљбион Дурићи рођен 1997.године, и седам пунолетних лица и то: Шефката Богујевци рођена 1956.године, Фездрија Лугалију рођена 1978.године, Нефиса Лугалију рођена 1945.године, Саља Богујевци рођена 1960.године, Шехида Богујевци рођена 1932.године, Исме Дурићи рођена 1930.године, Фитнета Дурићи рођена 1963., док је пет малолетних цивила тешко рањено и то: Саранда Богујевци рођена 1985., Фатос Богујевци рођен 1986., Јехона Богујевци рођена 1988., Лирије Богујевци рођена 1990.године и Генц Богујевци рођен 1993.године,

-чиме су као саизвршиоци извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ,

па их суд применом наведеног законског прописа и чланова 5, 33, 38, 41, 50, и у односу на оптуженог Шолаја Миодрага и члана 48 КЗ СРЈ осуђује:

Оптуженог Ђукић Жељка на казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година у коју му се урачунава време које је провео у притвору почев од 19. 10.2007.године када је лишен слободе па надаље,

Оптуженог Медић Драгана на казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година у коју му се урачунава време које је провео у притвору почев од 19. 10.2007.године када је лишен слободе па надаље,

Оптуженог Боројевић Драгана на казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година у коју му се урачунава време које је провео у притвору почев од 19. 10.2007.године када је лишен слободе па надаље,

Оптуженом Шолаја Миодрагу претходно суд утврђује за ово кривично дело казну затвора у трајању од 14 (четрнаест) година, затим му узима као утврђену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 3 (три) месеца на коју је осуђен правноснажном пресудом Окружног суда у Београду Посебно одељење К.П.бр.8/06 од 26.10.2007. године, па га осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година у коју му урачунава време које је провео у притвору од 24.02.2006.године па до 01.12.2006.године, као и од 19.10.2007. године па надаље.

Оптужени се ослобађају плаћања трошкова поступка и паушала и исти падају на терет буџетских средстава суда.

На основу чл. 206 ЗКП оштећени се упућују на парницу, ради остварења имовинско правног захтева.

Суд је

На основу члана 358 ст.5

Продужио притвор према свима оптуженима и по овом решењу исти може трајати до правноснажности пресуде, а најдуже док не истекне време трајања казне на коју су осуђени овом пресудом.

Молим вас да седнете.

Укратко ћу вам изнети разлоге које су руководиле суд да донесе овакву одлуку.

Пре свега стоји чињеница која је опште позната и коју суд није посебно утврђивао, али исто тако ова чињеница произилази из исказа саслушаних сведока и одбране оптужени да се догађај одиграо за време трајања и постојања како унутрашњег тако и међународног сукоба. Међународни сукоб је сукоб између НАТО снага и снага безбедности Југославије. Унутрашњи сукоб је сукоб како тужилац каже тзв.ОВК и снага Републике Србије, тај сукоб се одвијао на Косову. Јединица «Шкорпиони» је учествовала у овом сукобу на страни МУП-а Србије, тако што је одлуком Министарства Републике Србије преведена у резервни састав САЈ-а, о томе сведочи писмени документ који смо прочитали, који је МУП доставио суду. Такође је МУП Републике Србије ову јединицу наоружао, снабдео је униформама и о томе су нам говорили оптужени у одбранама, саслушани сведоци, о томе говоре и писмени докази.

У пратњи МУП-а јединица је из Шида преко Новог Сада у Београду задужила униформе, затим дошла у Пролом бању и затим у пратњи МУП-а, односно команданта београдског САЈ-а Зорана Симовића Тутинца стигла на Косово 28.марта у јутарњим часовима. За време боравка у Пролом бањи подељене су пушке свима, аутоматске пушке, калибра 7,62мм, без појединачне евиденције о томе који је борац добио коју пушку. У исто то време од локалног становништва у Подујеву налазиле су се породице Енвера Дурићија, Сафета и Селатина Богујевци, њих тројица су иначе у раним јутарњим часовима напустили своје куће, напустили Подујево, а у кућама су остали оштећени, односно покојни које сам прочитала Шехида, Шефката, Саља, Нора, Шпенд, Шпетим Богујевци, затим Нефиса Лугалију и Фезрија Лугалију, иначе фамилија, тетка и њена снаја које су из села дошле у Подујево надајући се да ће се ту спасити, да је боравак у граду безбеднији и коначно породица Енвера Дурићија Исме, Финете, Дафина, Арбр, Мимоза и Албион, као и његов отац који је такође овога дана убијен, истина не на овом месту. Они су такође из једног села у близини дошли у град, надајући се да су у граду безбеднији. Међутим, 28.марта чланови ових породица дакле, Богујевци, Лугалију и Дурићи, убијени су, преживело је само петоро деце, Саранда, Фатос, Лирије, Јехона и Генц, и они су задобили тешке повреде, чије последице осећају и данас.

О томе да су ова лица убијена и која су се лица уопште налазила у тој групи суд је имао писмене доказе пред собом из којих је то несумњиво утврдио, то су записници о ексхумацији, о проналажењу лешева и записници о идентификацији, а такође су о томе говорили и оштећени. Да се овај догађај одиграо, сведочили су сви оптужени, односно сви саслушани сведоци, међутим нико од саслушаних сведока није тврдио да је тако нешто видео и да је томе присуствовао. Оптужени су негирали да су у извршењу овога дела учествовали. Због тога је суд прихватајући исказе сведока П1 и сведока Стопарић Горана доводећи исказ ових сведока у везу са осталим изведеним

доказима нашао да су оптужени извршили ово кривично дело, онако како је то наведено у изреци и због тога се суд углавном ослањао на исказе ове двојице сведока које је посебно ценио и о чему ћу мало касније нешто више да кажем.

Да је оптужени Ђукић Жељко био у групи која је лишила живота ове наведене цивиле и тешко повредила и ранила оштећене који су преживели догађај, суд је утврдио прихватајући исказ сведока П1. Када је разматрао и ценио да ли је оптужени Ђукић учествовао у извршењу овога дела, као и да ли су остали оптужени учествовали у извршењу овога дела, суд је посебно анализирао исказ сведока П1, јер је при томе морао да има у виду све примедбе које су оптужени давали посебно детаљне примедбе и питања којима се оптужени Ђукић бавио у својој одбрани па је нашао и поред тога што је на тај начин проверавао како исказ овога сведока, тако и његов кредибилитет да овај сведок говори истину. Посебно је Ђукић Жељко у својој одбрани инсистирао на томе да овај сведок не говори истину због неког ранијег сукоба који има са њим и његовим братом и да је у тај сукоб уплетен и извесни Чанчаревић. Међутим, суд је нашао да овакав сукоб није разлог да сведок П1 лажно терети оптуженог. Осим тога оптужени Ђукић је анализирајући и тврдећи да сведок П1 не говори истину, инсистирао на одређеним детаљима па је тако за суд требало да се створи уверење да овај сведок не говори истину уколико се неког детаља не би могао тако прецизно да сети, тако је рецимо оптужени Ђукић тражио да се сведок изјашњава прецизно, у метрима, о удаљености појединих објеката у дворишту где се догађај десио, па ако то не зна, онда је суд требао да закључи да овај сведок не говори истину. Међутим и поред таквих провера и поред примедби које је одбрана и осталих оптужених, како стручно тако и оно на коју су они сами износили, се односила и на кредибилитет овог сведока, суд је нашао да овај сведок говори истину, да је он убедљив, да његово сведочење не може да буде подложно таквој провери, јер овај сведок није био тамо да би пратио, памтио и касније био у стању да до детаља репродукује догађај. Овај сведок је сам ту био, задесио се, био у прилици да тако нешто гледа, и током сведочења он је овде говорио и о својим неким емоционалним стањима о томе како је на оно што је видео он реаговао.

Дакле, и остали сведоци који су саслушни на које се оптужени Ђукић позивао у својој одбрани по оцени суда његову одбрану нису потврдили. Велики број припадника јединице «Шкорпиони», говори о томе да је за овај догађај сазнао тако што је касније за њега чуо из медија, један број припадника јединице чуо је паљбу али није знао шта се десило. Међутим, сви саслушани сведоци знали су да оптужени Ђукић то није урадио, они су њега смештали поред себе без обзира где се налазе, па су онда различито говорили од онога што је он наводио у својој одбрани, међусобно су се различито изјашњавали у погледу тога где су се они налазили и за суд у том делу њихови искази нису прихватљиви. Посебно је за суд било упадљиво и то, и суд није могао да занемари ту чињеницу да је са једним бројем сведока оптужени Ђукић преко своје породице, пре њиховог сведочења остварио контакт.

У односу на оптуженог Боројевић Драгана, осим сведока П1 и сведок Стопарић Горан каже да га је видео како излази из овог дворишта, после пуцњаве и како мења оквир, осим тога сведок П1 је тврдио да оптуженог Боројевић Драгана зна, односно да зна како је он изгледао, описује његов изглед и објаснио како је тек касније, које године и на који начин сазнао о коме се лицу ради, односно сазнао његово име и презиме. За суд је то објашњење потпуно логично и прихватљиво и тврдњама оптуженог Боројевића да сведок њега ставља у ову причу из неких само њему познатих разлога, односно уместо себе, није прихватљива. Такође суд је анализирао исказ сведока Стопарић Горана у светлу одбране оптуженог Боројевић Драгана када је оптужени Боројевић тврдио да њих двојица имају неки сукоб због уласка у дискотеку, па је суд нашао да овакав сукоб није разлог да сведок Стопарић Горан лажно терети оптуженог, већ напротив суд и сведоку Стопарић Горану верује.

У односу на оптуженог Медић Драгана, суд је нашао да из исказа сведока П1, из исказа сведока Стопарић Горана који је и овог оптуженог видео како излази из дворишта и мења пушку, из исказа оштећених Саранде и Фатоса који су описали лице које се кретало у дворишту међу војницима и које је имало косу везану у реп, и који су касније овога оптуженог препознали, произилази да је оптужени Медић Драган учествовао у извршењу овога дела и да је пуцао у цивиле. Посебно је сведокиња оштећена Саранда описала да је особа која је имала косу везану у реп и кретала се међу групом војника, имала по њеном мишљењу неку командну функцију, а сви саслушани сведоци говорили су о томе да је оптужени Медић Драган у то време био командир вода.

Коначно у односу на Шолаја Миодрага суд је утврдио да је овај оптужени претходно био у групи војника која је претресала цивиле, и да је затим био у групи војника која је на цивиле пуцала. Суд је ово утврдио из исказа сведока П1 али и из исказа, односно записника о препознавању где је оштећена Јехона препознала оптуженог Шолаја Миодрага као лице које их је претресало. Осим тога о посебном начину на који је овом оптуженом стајала униформа, начину на који је држао капу, изјашњавала се оштећена Саранда, а сви саслушани сведоци говорили су о томе какве је грађе био оптужени Шолаја и како му је стајала униформа.

Осим тога, што је суд посебно анализирао исказ сведока П1 и посебно анализирао исказ сведока Стопарић Горана, обзиром да су ово били кључни докази на основу којих је суд утврдио учешће оптужених у извршењу овога дела суд је анализирао и примедбу одбране које се односе на број пронађених чаура, број пушака из којих је испаљено и пуцано у цивиле, па је имао у виду следеће примедбе: на лицу места приликом обављања увиђаја после овога дела пронађено је 37 чаура, о овоме су говорили сведоци Радослав Јанковић и сведок Анастасијевић који су тај увиђај обавили, пронашли тела, и те чауре

узели, купили и оне су касније биле предмет вештачења. Према том вештачењу произилази да је свих 37 чаура испаљено из аутоматских пушака калибра 7,62 мм, и да је то испаљено из три аутоматске пушке. Одбрана је због тога тврдила да једна та пушка би припадала већ осуђеном Цвјетан Саши, оне остале две би припадале неких евентуално НН припадницима, или пак извесном Босанцу који се вратио након овога догађаја са Цвјетан Сашом у двориште и тако даље. Међутим, суд је нашао да оваквим балистичким вештачењем се не доводи, већ заправо потврђује да су пуцали и овде оптужени.

Оштећени Енвер Дурићи сведочи о томе да када је сазнао за овај догађај и када је отишао у Подујево, након тога дошао је у двориште где су страдали сви чланови његове породице, пронашао је 98 чаура, све те чауре купио и предао истражитељима Хашког трибунала, пронашао је ту и марамицу своје жене, кликере свога сина и чак је и три кликера предао истражитељима Хашког трибунала. О томе је суд добио потврду, те чауре налазе се у Хашком трибуналу, односно у тужилаштву, оне нису вештачење. Управо тај број чаура о којима сведоче и сведоци Јанковић и Анастасијевић да су их видели али да их нису све купили, говоре у прилог томе да се пуцало из више од три пушке, односно више оружја. Сам оптужени Боројевић рекао је да је чуо пуцњаву, он истина не признаје да је учествовао у овоме делу, али да је чуо пуцњаву из више аутоматских пушака, а о томе да се пуцало из више цеви, како они кажу, говоре и сви саслушани сведоци.

Дакле, суд је несумњиво утврдио да су сви овде оптужени учествовали у извршењу дела на начин како сам вам то претходно прочитала у изреци пресуде, суд је нашао да су они не само извршили ово кривично дело већ да су прекршили и одредбе IV Женевске конвенције Првог и Другог допунског Протокола, које се односе на заштиту лица која не учествују у борбама и непријатељствима за време оружаних сукоба и међународног и немеђународног па је стога радње свих оптужених правно квалификовао као кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Југославије. Суд је нашао да су сви оптужени поступали умишљајно и затим је суд приликом одмеравања и избора врсте и висине кривичне санкције имао у виду пре свега казну која је забрањена за ово кривично дело. Код оптужених је суд морао да цени да постоје околности које су везане за њихове личне и породичне прилике, које једноставно човек не може да занемари када одлучује о нечијој казни. Оптужени Ђукић Жељко има четворо деце, оптужени Боројевић Драган има двоје деце, оптужени Медић Драган болује од озбиљне и тешке болести, оптужени Шолаја Миодраг жели да се окрене неком нормалном животу и да заснује породицу, међутим суд је нашао да све околности под којима је дело извршено, број жртава, пре свега животно доба жртава, обзиром да су страдала деца, да је најмлађе дете имало 21 месец, ситуација у коју су се жртве налазиле и патње које су оне доживеле, оправдавају изрицање овакве казне. Жртве су изведене из куће, изведене на улицу, можда су се у том тренутку понадале да ће се спасити, међутим, пуцано је на недужну децу у ситуацији када су њихове мајке слутиле шта ће

се десити и молиле немојте децу, у ситуацији када су деца претресана и када су бачени кликери, пуцано је на децу, тако да ови који су преживели имају тешке повреде чије последице осећају до дана данашњег и осећаће целог живота, па је стога за суд једино оваква најстрожа казна била одговарајућа у конкретном случају.

Међутим, код оптуженог Шолаја Миодрага суд је нашао да његово животна доба, јер је био стар 20 година у време извршења дела, да личне прилике и ситуација у којој се он налазио пре овога догађај, у којој је растао, оправдавају изрицање блаже казне, па му је за ово дело утврдио казну затвора у трајању од 14 година и затим узео као утврђену казну на коју је већ осуђен пресудом Посебног одељења овога суда и осудио га на јединствену казну у трајању од 15 година затвора.

Свим оптуженима је урачунат притвор у казне на које су осуђени, оштећени су упућени на парницу, оптужени су ослобођени обавезе плаћања трошкова.

То су били укратко најкраћи могући разлози који су руководили овај суд, све исцрпније добићете у писменом отпракку пресуде, право жалбе 15 дана од дана пријема писменог отпракку пресуде.

Хвала вам.

Записничар

Председник већа-судија